

lijken, de waardigheid der godgeleerden, de majesteit der monniken; de biecht waggelt; de geloften minderen; de Pauselijke bevelen worden krachteloos; de eucharistie (mis) loopt gevaar; — de antichrist schijnt op de komst, heel de wereld is in barenswée.»

Men heeft van sommige samenspraken gezegd, dat zij dat te weinig zijn. Maar andere zijn recht levendig. Zoo b. v. Het Bedelaarspraatje (ptochologia) tusschen Irides, die bedelaar is, en Misoponus (arbeidschuw), die het geweest is. «I. Wat nieuwe vogel komt daar aangevlogen! 't Gelaat herken ik, niet de kleeding. Ik waag het, in weerwil van mijn lompen, hem aan te spreken. Gegroet, Misoponus! M. Irides! niet waar? I. Gegroet, Misoponus! M. Zwijg! I. Hoe? Mag 'k u niet groeten? M. Niet onder dien naam! I. Wat? Zijt ge dan niet meer, die gij waart? Is met uw kleed ook uw naam veranderd? M. Neen! maar ik heb mijn ouden (eigenlijken) naam hernomen. I. Wie waart ge dan? M. Apitius! (beroemd Romeensch lekkerbek). I. Nu, ge zult u toch uwe oude orde niet schamen. Nog niet lang geleden behoordet ge tot onze Orde. M. Neen! over uwe orde (der bedelaars) schaam ik mij niet: wel over mijne eerste Orde. I. Welke bedoelt gij? der Franciscanen? M. Neen, vriend! maar der doorbrengers. Ik was rijk, bracht alles door: toen wou niemand Apitius meer kennen. Werken wilde ik niet. Zoo kwam ik in uw bedelaarscollege. I. Om van je andere kleedij te zwijgen, die verklaarbaar kan zijn uit de gunst der dievengodin. Maar van waar uw lichaam zoo welgedaan? Bij ons waart ge vol builen en zweren. M. Ge houdt mij toch niet voor een dief of roover? Ik vond een uitnemend geneesheer in — mij-zelf. I. Gij geneesheer? Dat wist ik niet. M. Toch ben ik het. Heel dat versiersel had ik er op gesmeerd met wierook, zwavel, gom, lijm, geronnen bloed. Maar, zoodra ik wilde, trok ik het af. I. o Gij